

terug

'we lopen achteruit', zei ik en keek
vanachter het raam naar de stad
die zo stil was geworden, als de school
aan het eind van de straat -

lichtjes voelde ik je hand op mijn schouder,
je andere pakte mijn terugtrekautootje
van de boekenplank en bewoog de jeugd-
herinnering achterwaarts over de vensterbank

'soms helpt dat', fluisterde je
en liet de Schuco ambulance los
die zachtjes botste tegen mijn dij.

@ Sander Koolwijk, 2020

backwards

'we're going backwards', I said, as I
looked out the window towards the city
that has been so quiet, like the school
at the end of the street

tenderly I felt your hand on my shoulder,
your other grabbed my pull-back toy car
from the bookshelf and dragged the
childhood memory across the windowsill

'at times it helps', you said softly, and let go of the
Schuco ambulance, which gently brushed my leg.

@ Sander Koolwijk, 2020

stilstand

'vannacht lag ik wakker omdat ik niet
ongemerkt oud wilde worden,' zeg je zacht
en herhaalt jezelf steeds opnieuw, alsof je tijd
in een oneindige herhaling stil zetten wil

je haar losjes op het geel, je groene ogen
starend naar de lente die binnenkruipt
terwijl ik de gordijnen langzaam openschuif

ik wil nog zeggen dat ook als je straks
niet meer jong, je nog steeds mooi
maar nu ik de lakens laat ademen
en het gebroken wit zo vrij zie zweven
denk ik aan woorden die er net nog niet waren

aan retrostilte, virusvacuüm, covidbloesem
aan zoomleegte, binnenlente, coronakind.

@ Sander Koolwijk, 2020

standing still

'last night I laid awake because I didn't want to
grow old unnoticed,' you say softly and keep on
repeating yourself, as if you want to put time
in an endless repetition

your hair playfully on the yellow
your green eyes staring at the spring
crawling in, as I slowly open the blinds

I wanted to tell you that even when you're
no longer young, you're still beautiful
but now that the sheets are breathing
and I see the off-white floating so freely
I think of words that didn't exist a minute ago

retrosilence, virusvacuum, covidblossom
zoomvoid, innerspring, coronachild.

@ Sander Koolwijk, 2020

vooruit

misschien hoort vooruit wel bij ons
net als ademen of samen willen zijn
en is achteruit enkel een reflectieve
voorwaartse beweging, de weg naar boven
die een kurk onder water zoekt, denk ik

terwijl om ons heen de joelende menigte
ongezien groeit, zoals een zee na eb
zoals de sterkte van een verbinding
als de druk van buiten groter wordt

vuisten wijzen scanderend naar duiven
ze zweven voor de lege lucht die zo schoon is
wederom moet ik wennen aan het heldere licht

een onnoembaar moment valt alles stil
- een minutieuze in- en uitdeuking van tijd
of oppervlak, een pauze- en playknop
wie zal het zeggen -
maar voor ik verwonderd rondkijken kan
zwelt het geluid weer aan
en staan we ondanks de afstand dicht bij elkaar.

@ Sander Koolwijk, 2020

forward

maybe forward is a part of us
just like breathing or making connection
and backward is just a reflective
forward movement, the way a cork
drifts up underwater, I think

while around us the uproarious crowd
is growing unseen, like a sea after low tide
like the strength of a connection
when the pressure from outside augments

fists point and chant at doves
they float for the empty sky that is so clean
once more I have to adjust to the bright light

an untold moment everything falls silent
- a meticulous dent coming in and out of time
or surface, a pause - and play button, who knows -
but before I can look around in wonder
the sound swells up again and we stand close
to each other despite the distance.

© Sander Koolwijk, 2020